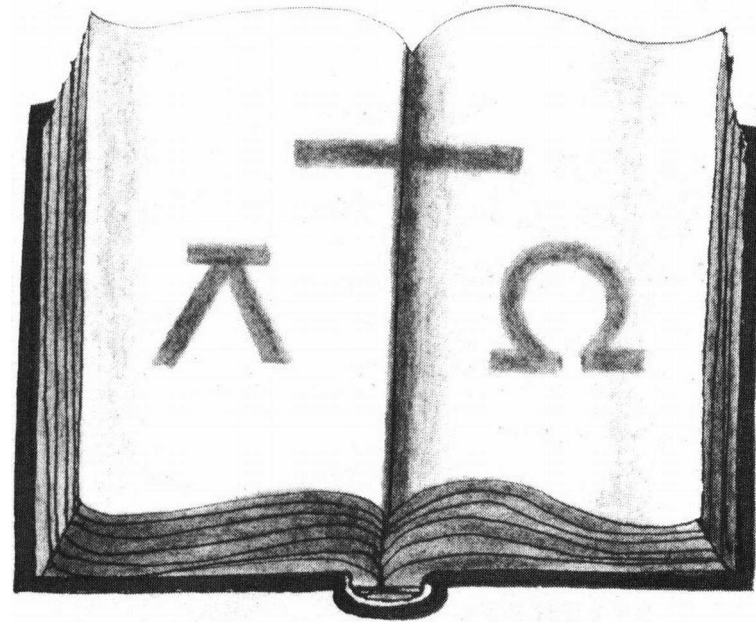

SETKÁVÁNÍ

Ročník VIII listopad 2006 číslo

9

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

úvodník

Listopadové rozjímání

Nevím jak kdo, ale troufám si odhadnout, že většina z nás měsíc listopad zrovna moc ráda nemá. A nejenom kvůli onomu již spadanému listí. Počasí bývá dosti nepříjemné, ba přímo vlezlé. Budťo prší nebo fouká vítr a k tomu je již vždycky zima. Člověk už chodí teple oblečený a říká si: „Jak já to jen vydržím, až přijde skutečná zima. Vždyť už nyní se klepu chladem. A co až začne opravdu mrznout. Co dalšího mám na sebe ještě obléknout?“ K tomu samozřejmě vstávání za tmy a brzo navečer už zase znovu tma.

A aby toho nebylo málo, hned na začátku měsíce svátek Všech svatých a Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, tzv. Dušičky. No, my protestanté jsme se pochopitelně s těmito svátky věroučně již dávno vyrovnali, ale jejich působení nás nadále zasahuje a příhodně dokresluje onu listopadovou atmosféru. Neboť mnozí z nás právě v těchto dnech zavítají na hřbitov a vykonají nějakou tu návštěvu ke hrobu svých předků. Honem tam a zase rychle zpátky do světa živých. Za chvíli již přijde Advent a Vánoce jsou v podstatě také na dohled. Bude proto nutné zařídit a obstarat všechno potřebné.

Ale nejsou právě ony posmutnělé listopadové dny úžasnou příležitostí k dosvědčení naděje evangelia, kterou v církvi vyznáváme? Kdy jindy, než právě v těchto pošmourných dnech, má zaznít obnovující a zaslubující Kristovo slovo, že kde je On, budeme jednou i my? A to i s těmi všemi, kteří nás na cestě života předešli. S nimi jsme přeci spojeni nejenom nadějí, ale také všelidským údělem vlastní smrtelnosti. A to je dobré si čas od času výrazně připomenout.

Realita smrti se předkládá jako důvod ke smutku, neboť v tomto bolestném pochopení je událostí, jež nás trvale oddělí od druhých lidí. Je to „nahá pravda“ naší konečnosti. Ale nevede nás tato smrtelnost právě ke spojení s druhými, k pevné jednotě s celým lidským pokolením? Vždyť místo aby přinesla jen bolest a zarmocení, může dát vzklíčit nové radosti; místo aby jednoduše ukončila život, může se stát příslibem života nového. A právě tento přechod do nového života učiníme ve vzájemné sounáležitosti se všemi lidmi, kteří kdy na této zemi žili.

Je veliký dar dokázat si uvědomit, že všichni jsme bratry a sestrami jedné lidské rodiny a že přes veškeré možné i nemožné rozdíly jsme smrtelné bytosti povolání k tomu, abychom s důvěrou odevzdali své životy do rukou milujícího Boha. Neboť jsme se zrodili z lásky a do lásky rovněž zemřeme. Tuto neskonalou nadějí totiž smíme opřít o pravdivost Ježíšova příběhu, jenž je zároveň příběhem našeho vykoupení. Neboť Bůh si přál mít v Ježíši a skrze Ježíše účast nejenom na našem životě, ale i na naší smrti. Ježíšova smrt je nejradikálnějším vyjádřením Boží touhy být „Bohem s námi“.

Potom my lidé patříme všichni k sobě, ať jsme to my, kteří teď žijeme, nebo lidé, kteří žili před (ne)dávnou dobou, nám blízcí či naopak zcela vzdálení. Všichni jsme si navzájem bratry a sestrami a naše umírání je skutečně umírání ve vzájemné jednotě. Proto ani ve chvíli vlastního odchodu z tohoto světa neodcházíme nikdy pouze sami.

Snad i takové probuzené a znovu objevené vědomí lidského partnerství může být jedním z plodných námětů těchto listopadových „dušičkových“ dnů.

Jiří Malý

zaujalo nás

Víra nebo rozum? (Slovo z Jeruzaléma)

Většina lidí se domnívá, že víra je protiklad rozumu. Tak slyšíme například: „Věřím jenom tomu, co vidím. Třeba, že z kila hovězího je dobrá polévka“. To je ovšem pošetilé, protože třeba z kila hovězího uvařeného ve 100 litrech vody nedostaneme žádnou dobrou polévku. Kde tedy zde zůstal rozum? V bibli je napsáno, že „víra znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jisti tím, co nemůžeme očima spatřit“. (Žid. 11,1). To ale neznamená, že chceme-li věřit, musíme zavřít oči. Ne, víra není vypnutí rozumu, ale rozšíření rozumu. Protože, kde náš rozum staví hranice, víra tyto bariéry překračuje, takže vtahuje náš rozum do nových dimenzí, čímž se naše síly zesateronásobí.

Kořen hebrejského slova pro víru (Emunah) znamená stálost, případně vytrvalost. Abraham se stal otcem víry, protože byl neotřesitelně přesvědčen, že mu Sára, přes svůj stařecký věk, porodí syna (Izáka), nositele zaslíbení židovského národa. Mojžíš věřil Hospodinu a držel bez bázně své ruce nahoře, aby Izraelci mohli zvítězit nad nepřátelskými Amálekovci. Víra tedy není žádná otázka pocitů, ale pevné přidržení se Božích zaslíbení. Malé vědění nás vzdaluje víry, mnohé vědění vede k víře. Přitom není rozhodně nutné dávat rovnítko mezi rozum a školní vzdělání. Nemoc dnešní doby je ztráta víry. Proto jsou lidé tak vrtkaví a nejistí ve svých vztazích. Mladí lidé vědí všechno, muži v nejlepších letech všechno zpochybňují a zralí lidé přicházejí k rozumu, že bez víry to nejde.

Nevěřím kvůli tomu, abych zažil neobyčejné věci, ale abych poznal, že kdo věří, více ví. Toto poznání, získané vírou, nás činí schopné integrovat nadpřirozené do našich životů. Ben Gurion řekl: „Kdo nevěří na zázraky, není realista!“ Ben Gurion nebyl vpravdě žádný zbožný blázen, ale střízlivý muž, jehož víra ho vedla do nových dimenzí rozumu, jimiž on, jako jeho předchůdci Abraham a Mojžíš, silnou vůlí a neústupně (Emunah) dokázal velké věci (např. vybudovat stát Izrael.)

Nesmíme ovšem zaměnit víru s konfesí, protože víra, kterou od nás Bůh žádá, není příslušnost k některé z církví. Víra znamená, že se máme pevně spolehnout na to, co nám Bůh přislíbil, a tak se zároveň bude náš rozum rozšiřovat.

Ludvik Schneider, Izrael heute září 2006, str.6
vybral Blahoslav Šimek

Misie cukrem

Při sborovém pohoštění v Basileji jsme byli překvapeni reklamními nápisy na sáčkích cukru, kterým jsme si sladili kávu. Měli jich dokonce několik verzí. Vzhledem k místu, kde jsme kávu pili, byly všechny víc než stylové a tak jsem si neodpustil jich pár posbírat. Překlad není snadný, uvádím proto originál.

Die Reformierten. Wo Gott und die Welt sich treffen. Reformovaný – místo, kde se setkávají Bůh a svět Bleiben Sie fit – täglich ein Gebet! Zůstaňte fit – jedna modlitba denně. Gott ist alles. Ohne Gott ist alles nichts. Bůh je všechno. Bez Boha je všechno ničím. Reformierte: Raus aus der Reserve! Reformovaný: ven z ulity! Jiří Gruber

Při ekumenické bohoslužbě 23. září v chrámu Husova sboru byla vysluhována večeře Páně. Stáli jsme v jednom kruhu a byli jsme vyzváni, abychom se navzájem pozdravili pozdravením pokoje. Protože se máme dívat nejen nahoru, k našemu Pánu, ale i vedle, na svého bližního. To jsem si odnesla z letošní ekumenické bohoslužby. Jsem ráda, že se takto scházíme a sblížíme s našimi bratry z některých brněnských církví.

Ludmila Marková

Sborový výlet do Brna

V pátek 16. června se konal sborový výlet do starého domovského sboru organizátorky zájezdu, paní Liselote Fischerové, do Brna. Po zábavné cestě nás farář Gruber a členové sboru velice srdečně přivítali domácími brněnskými koláčky. Prohlédli jsme si bývalý německý evangelický kostel „Christuskirche“. Poté nám předchůdce faráře Grubera (dr. Jan Pokorný – pozn. překl.) pověděl něco o době komunismu v Česku. Obědvali jsme v blízké restauraci – měli jsme pravou brněnskou specialitu: svíčkovou s „knedlíčky“ (kvasnicové knedlíky).

Odpoledne jsme se rozdělili: ti, co byli trochu méně dobří na nohy, se pod vedením faráře Grubera a kurátora Šimka vydali na kratší okruh městem, ostatní pak pod vedením jednoho presbytera (Václav Matoulek – pozn. překl.) chodili městem dvě a půl hodiny.

Bratr presbyter nám ukázal všechny brněnské kostely, vystoupali jsme na vyhlídková místa, navštívili významné budovy, jako např. Starou a Novou radnici. Náš průvodce nám vyprávěl staré pověsti a zajímavá fakta o jejich původu. Po návratu na faru jsme si ještě zazpívali společnou píseň – česky a německy - a pak už jsme se chystali k návratu. Výlet se setkal s tak velkým ohlasem, že už je rozhodnuto o jeho opakování: 9. června 2007.

Dietlind Schandel (třináctiletá vnučka sestry L. Fischerové – pozn. překl.)

Ze sborového dopisu farního sboru Vídeň - Simmeering 3/2006 přeložila OT

Do Rychmanova.

Děkujeme všem milým bratřím rychmanovským za jejich ochotu a přívětivost, kterou projevíli ku všechněm hostům při slavnostním otevření nového chrámu Páně. Bylo to milé sejítí ze všech okolních obcí a bližších církví. Zvláště z Nosislavi bylo tam asi 18 povozů a nejen všickni příchozí, ale i jejich koně a povozy přišli pod přístřeší. Ani lidé, ani jejich koně nepoznali hladu. My nemůžeme jinak, než s žalmistou Páně říci „ aj jak jest to krásné a utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají.“ Sám ten nebeský Pán račiž Vám odplatiti. Ó by vyliil to Svě požehnání i na Vás, ač jako maličký ostrůvek Jste. Dej to Bůh, by Rychmanov byl tím městem na hoře ležícím a světlem svítícím v temnosti, aby odtud vycházel lid, který se nestydí za evangelium Kristovo. To račiž dáti Pán sám! Fr. L. starší

Československá jednota, říjen 1906

z Rychmanova 1906

8. září 1906 byl nový, úhledný chrámeček kazatelské stanice v Rychmanově slavnostně svému účelu odevzdán. Vystaven byl stavitelem panem Frant. Dočkalem, kurátorem ev. ref. sboru v Miroslavi. Líbí se nám zevnějšek i vnitřek - viděti, že někdy jednoduchý stavitel předčí architekta. Asi o 10. hodině shromáždil se velký zástup bratří a sester u staré nízké modlitebny rychmanovské, kde milý host veled. pan vrchní církevní rada V. Opočenský, měl modlitbu a proslov. Za zpěvu odebrali jsme se k chrámečku novému. Po krátké vhodné řeči pana kurátora Měšťana a veled. pana superintendenta Císaře otevřel chrám veled. pan rada Opočenský. Posvěcující řeč a modlitbu vykonal veled. pan superintendent. Kéž utkví vřelá slova jeho rychmanovským bratřím a všem posluchačům v srdci.

Volal mocně do shromáždění: Bratři! Něco je zde vykonáno, ale nyní začíti se musí s jinou stavbou. Běda, kdyby zde Kristus srdce neotvíral! To dílo Boží se nám představuje jako stavba. Vy jako kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní! I tento chrám bude proměněn někdy v sutiny, ale ta duchovní stavba, církev Páně, nikdy! Nám se jedná o vzrůst. Jsou ale všelijaké překážky. Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej! Na čem bychom my tu stavbu duchovní budovali? Lidstvo staví bez Krista, ale taková stavba nedospěje ani k rovnosti, nerci-li pod střechu. Základní kámen Kristus byl a jest mnohým ku pádu a dosud se to opakuje. Mnozí zase Krista drobí, ale rozdrčený základ není základ více. My jej musíme míti pro život i pro smrt. My se v Něm musíme ukrýti před bídou časnou i věčnou. A na ten základ máme klásti kamení živé, tělo, ve kterém je vše živé. Co je živé, roste. Co roste, bývá křivé. Když pak se nerovné rovná, jest to bolestné. A přece to musí býti narovnáno. Kázeň se mnohým nelíbí, ona je marná. Mnohá vysoká stavba zřítíla se jako věž Babel. Hleďte požehnání Božího, snášejte kamení živé. V té naději, že se bude stavěti, odevzdal veled. pan superintendent chrám svému účelu.

Po zpěvu kázal v přeplněném chrámečku lic. Hájek, farář miroslavský, a sice snažil se v prvním kázání v chrámečku konaném představití Pána Ježíše jako nejkrásnějšího mezi syny lidskými na základě slov z Pís. Šal. 5,16- 17. Končil vroucím přáním, aby i bratří a sestry v Rychmanově ze srdce zvolali: Nyní hledati budeme Pána Ježíše s tebou! Venku kázal velikému zástupu, který v chrámečku místa neměl, radostně a horlivě d. pan farář F. Prudký z Olomouce na základě slov z Jana 6, 50 - 51 a srdečně zval všecky shromážděné, aby přijali ten chléb živý, který s nebe sstoupil, aby živi byli na věky. A tak uvnitř i venku byl v ten den oslaven Pán Ježíš. Ó, by to bylo všechněm ku požehnání! Po kázání zapěl zpěvácký sbor z Nosislavi pěknou píseň: „ Ó Pane, ku svým věčným stanům rač věst své stádce spasené.“ Pán dal pěkný den, slavnost se pěkně vydařila, ó by také hojně rosou shůry zavlažil viničku rychmanovskou.

Československá jednota, říjen 1906

z Rychmanova 2006

V neděli 17. září 2006 ve 14 hodin sešli jsme se v Rychmanově k oslavě 100. výročí postavení evangelického kostela. Kostelík na kraji obce, za ním už jen zahrádky a pole, které v dálce přetíná říčka Litava. Přilehlá ulice se pomalu plní auty, z Brna přiváží hosty autobus, všichni se navzájem zdraví a vítají ještě před kostelem, ale pak už raději vstupují do slavnostně vyzdobeného kostela, protože dnešní neděle je pořádně větrná. Kostel se zaplňuje, z vedlejší modlitebny se přinášejí další židle, aby si všichni mohli sednout.

Bratr farář Jiří Gruber zahajuje bohoslužby, společně zpíváme Žalm 84 - Věčný Bože, silný v boji. Přivítání hostů, kterými jsou starosta města ThDr. Jan Hradil, katolický farář místní farnosti Miloš Kabrda a farář sboru ČČSH Milan Vostřel. Pěvecký sbor Cantate Domino, řízený Ing. Liborem Nykodým, zahajuje své vystoupení písní Přišli jsme, ó Ježíši, slovo tvoje poslouchati. Slovo z kazatelny pronesl nám všem velmi milý a vzácný dr. Jan Pokorný. Text ke kázání vybral z 1. listu Petrova 2, 3 - 5: „Vždyť jste okusili, že Pán je dobrý! Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je vyvolený a vzácný. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.“

V kázání bratr farář vzpomenu těch, kteří s nevšední obětavostí a láskou kostel budovali. My všichni okoušíme něco z dobroty a milosti Boží. Je to velký dar a budme za to vděční. Naše zbožnost má být soustředěná na tu jednu drahou postavu, na Pána Ježíše Krista. To je ten základní kámen ke stavbě osobního života. Lidé odcházejí a přicházejí, ale On zůstává tentýž včera i dnes a až na věky. A my jsme to kamení živé, jsme voláni k tomu, abychom stavěli duchovní dům, živé sborové společenství, které by svítilo ve svém okolí. Jsme povinni promýšlet, jak nově, živě, dnešní řečí zvěstovat dnešnímu člověku evangelium a vynalézavě hledat nové cesty, jak pomoci svému okolí. A není to věc jen duchovních, každý z nás má nějaké obdarování a může nějak přispět. Nakonec řekl: Směli jsme a smíme přes všechnu svou chatrnost být i my živými kameny v jeho stavbě a přinášet duchovní oběti. Za to chceme vzdát čest a slávu Bohu Otci, i Synu i Duchu svatému. Milost jeho předraha, věky věků přesahá. Amen.

Před závěrem slavnostních bohoslužeb nás pozdravil starosta obce a oba přítomní hosté z ekumény. Bratr farář Gruber přečetl záznam z dobového tisku o slavnosti v Rychmanově před 100 lety a pěvecký sbor poděkoval písní: Za dar Slova, Bože milý, přijmi srdcí našich dík. Stále je za co děkovat: za víru a úsilí našich předků, kteří kostel vystavěli, který má stále komu sloužit.

Po bohoslužbách se všichni odebrali na místní evangelický hřbitov, který byl nedávno péčí obce obnoven, vyčištěn a důstojně upraven. Zde u hrobů těch, kteří před námi sedávali v lavicích rychmanovského kostela, jsme ještě poděkovali krátkou pobožností, společně vyznali křesťanskou víru a na závěr zazpívali píseň Buď Tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal.

A pak kolem pěkného rybníčku zpět ke kostelu. Někteří odjíždějí, mnozí si ještě jdou popovídat do „myslivny“ naproti, kde rychmanovské sestry připravily opravdové hody.

Díky za přijetí v Rychmanově, za všecko krásné a potěšující, co si ze slavnosti odnášíme, za všechny výborné pokrmy a za to, že jsme se mohli takto sejít a měli se kde sejít.

Ludmila Marková

čteme bibli

Zadní proroci

Starý Zákon má v hebrejštině několik částí: Zákon, Přední proroci (knihy Jozue až 2. Královská), Zadní proroci a Spisy (mudrosloví, 1-2 Pa)

Skupinu knih zvanou Zadní Proroci tvoří čtyři „velcí“ proroci: Iz, Jr, Ez, Da (celkem 180 kapitol) a 12 „malých“ proroků, které tvoří jeden svitek (celkem 67 kapitol).

Jsou to knihy méně známé (až na výjimky adventních a pašijních proctví) a těžší ke čtení - protože neobsahují dějpravné příběhy. Jsou plné obrazné řeči a dobových narážek a většinou se neprobírají v Nedělní škole (s výjimkou knih Jonáše a Jeremiáše).

Jsou to však knihy plné překvapení. Týkají se totiž veřejného života, politiky, hospodářských vztahů atd. Jsou plné sporů, konfliktů a střetu zájmů. Když pronikneme k jejich středu, jsou plné života a víry.

Doba proroků se zhruba kryje s dobou královskou. Po roce 1000 př. Kr. Egypt i Asýrie prožily úpadek, který umožnil vybudování Šalomounovy říše. V 8.- 6. století však dochází k novým politickým otřesům a změnám. V osmém století ovládne Blízký východ Asýrie, v sedmém Babylónie a nakonec v šestém říše Perská. Války provází mnoho krutostí, ničení měst, stěhování národů atd.

Uprostřed toho všeho žije malý, vcelku bezvýznamný národ Izrael, který si Bůh zvolil, aby na něm zjevil své záměry s celým lidstvem. Svou vůli zjevuje Bůh jednak přímo, skrze události, které tento lid prožívá (vyvedení z Egypta, obsazení zaslíbené země), ale také skrze své mluvčí - jak bychom mohli dnes přiblížit funkci proroků. Jejich úkolem je tlumočit Boží vůli pro konkrétní chvíli.

Je to složité a zajímavé období. Po rozdělení Šalomounovy říše dochází k sociálnímu napětí. Vzniká vrstva boháčů a vedle nich žije mnoho chudáků, kteří jsou na nich závislí. Proroci odsuzují především sociální nespravedlnosti, špatné politické plány, přejímání pohanských zvyků, nedodržování práva. Bojují za lidskou důstojnost, chrání chudé atd. Osmé až šesté století je tedy dobou proroků a představuje spolu s dobou Mojžíšovou druhý vrcholný bod dějin izraelské víry.

Čtyři těžká období Izraele:

9. století: Izrael a války s Aramejci

8. století: Izrael ohrožen Asýrií
Juda ohrožen Asýrií -

7. století: Juda ohrožen Babylónem

6. století: Juda v zajetí
Juda se vrací

Eliáš, Eliša, Micheáš

Amos, Ozeáš

Izaiáš, Micheáš

Nahum, Abakuk, Sofoniáš

Jeremiáš, Ezechiel, Deuteroizaiáš

Ageus, Zachariáš, Malachiáš

Zvláštnost izraelských proroků

I. Proroci v Izraeli představují v mnohém jedinečný jev. Ve starověku bylo obvyklé, že ve svatyních žili kněží, kteří lidem oznamovali božské výroky pomocí výkladu různých znamení. Lidé si od nich dávali vykládat budoucnost a

radili se před důležitým rozhodnutím či podnikem (obchodem, válkou, sňatkem). Tito věštcí předvíдали budoucnost např. z letu ptáků, z jater obětních zvířat, z tvaru mraků atd. Tyto způsoby byly v Izraeli přísně zakázány (viz Dt 18,9-22 – zákon o věštcích). Izraelští proroci obdrželi Boží slovo jiným způsobem – osobním sdělením. Ne z přírodních úkazů, ale nasloucháním.

II. Nejde však pouze o jiný způsob Božího zjevení. Také jeho obsah byl jiný. Pohanský věstec se snažil uhodnout budoucnost jako danou a hotovou věc. Izraelský prorok však oznamuje Boží vůli proto, aby podle ní lidé jednali. Jeho zájmem není, co se stane v budoucnosti, ale snaha ovlivnit přítomnost. Kázání izraelských proroků vyzývají ke změně, k obrácení z lhostejnosti, hříchu a modlářství. Mluví-li o budoucím trestu, pak jde o následek, který hrozí těm, kteří svůj život nezmění. Boží trest je to, co na sebe sami přivoláváme. Cílem proroků není oznámit neodvratnou osudovou věc, ale působit na lidské chování a rozhodování. Člověku zůstává svoboda jednání, on sám je odpovědný za svůj život a budoucnost.

III. Pohanští hadači a věštcí jsou většinou profesionálové. Předvídáním budoucnosti se živí a jsou o radu žádáni. Hospodinovi proroci většinou mluví nežádáni. Není to jejich povolání, i když se té službě věnují s plným nasazením.

IV. V pohanství se člověk pokouší odhalit hotovou budoucnost a tak zmírnit svou závislost na osudu a neosobních mocnostech. Izrael však žije v osobním vztahu k milujícímu Bohu. Je to Bůh, který člověku naslouchá, který se ho snaží změnit a pomoci mu. Je to úplně jiný vztah, než známe z jiných náboženství.

V. Izraelští proroci se nedají zařadit do žádných schémat. Už sám fakt, že místo soudu přicházejí poslové soudu, je důkazem Boží milosti. Přicházejí z Boží iniciativy. Spojuje se v nich protiklad Boží lásky a hněvu. V jejich hlase zaznívá Boží bolest nad jeho lidem. Proroci nemají žádné učení, systém ani zásady. Předávají pouze to, co sami přijali.

VI. Podivuhodná je především řada proroků. Není to žádný úřad, a přece vedle každého krále povstávají nečekaně proroci. Každý je jedinečný, nemá pokračování, stojí sám, a přece tu prorockou pochodeň znovu někdo nečekaně pozvedá.

Neúspěšnost proroků

Bibliční proroci jsou většinou neúspěšní. Izrael je jako utržená hora, kterou nic nezastaví. Proroci jsou vlečeni spolu s ní. Nemají žádné výhody. Nesou soud spolu s lidem. Všechna jejich práce se zdá být marná (Iz 49,1-6).

Působení proroků se nedá vysvětlit z lidských pohnutek. Jejich vystoupení je většinou marné. Hora se již stejně dala do pohybu. Na začátku je Eliáš, který musí utéct na poušť, a na konci Jeremiáš odcházející od Egypta. Lid je odvlékán do zajetí. Všechno působení proroků se zdá být marné. Ale nakonec se ukáže, že to mělo smysl. Sesuvem hory vše nekončí. Proroci, přestože mnoho nezmožili, ukazují dál. Za obzor svého života. Jejich slovo se stává setbou, z které povstane nový lid a nová historie. Jejich slovo mělo smysl! Dodnes z něj můžeme žít a vycházet. Jejich vize se naplnily způsobem, který nemohli tušit. Jejich slovo se naplnilo jinak, než tušili a viděli. Příchodem Božího Syna Ježíše Krista.

Jiří Gruber

bylo

Basilej 28. 9. – 1. 10.

Výlet do Basileje se díky úsilí organizátorů vydařil. Na cestu jsme se vydali čtyřmi auty (plus jeden samostatný cestovatel) ještě za tmy, projeli přes Německo a na sraz s hostiteli u basilejské celnice dorazili v půl sedmé večer. Po ubytování v rodinách následovalo to hlavní – povídání s přáteli.

V pátek nás zavezli vlakem do Liestalu (sídlo úřadů kantonu Basilej – venkov), kde jsme navštívili Muzeum harmonií. Sbírkou, kterou nám ukázal spisovatel, varhaník a skladatel Dieter Stalder, byli nadšeni i hudebně nevzdělaní členové výpravy. Harmonia jednoduchá, složitá, i se zvonkohrou, byla jich plná tři patra. Netušili jsme, že už se nevyrábějí. Harmonia, která jsou rozeseta po našich seniorátech, jsou historické památky.

Po obědě ve sborovém domě Centrum jsme jeli hráškově zelenou tramvají k funkcionalistickému kostelu Sv. Antonia. Je to první celobetonová stavba ve Švýcarsku, v oknech má zajímavé vitráže, ale bez rozsvícených stropních světel trochu ponurá.

Druhou zastávkou byl novogotický kostel, tzv. Matthäuskirche. Po prohlídce jsme poslouchali varhanní skladby (i vlastní) pana Staldera.

Sobotní prohlídka zoologické zahrady se soustředila do pavilonu opic, mnoho jsme se dozvěděli o zvycích primátů (například jak mají šimpanzi starost o své ošetřovatele). Počasí nám přálo, piknik přímo v ZOO byl ve slunečné pohodě. Po volném odpolední (prohlídka památek a nákupy včetně perníčků Läckertli) se konala přednáška s besedou o problémech s integrací azylantů ve Švýcarsku – trochu jiné starosti než máme my s nepřizpůsobivými spoluobčany.

Večeři představovaly kulinářské hody afro-švýcarských specialit – dva druhy ryb, kuře s arašidovou omáčkou, slané koláče. Také společná nedělní snídaně sestávala kromě očekávaných dobrot ze specialit – přehlídka zavařenin – rosol rynglový, třešňový, z černého rybízu, mirabelkový a obzvláště zajímavý levandulový.

Při bohoslužbách v kostele Sv. Leonarda kázal bratr farář Gruber, byla vysluhována večeře Páně místním způsobem, kdy věřící chodí dopředu za vysluhujícím. Kostelem radostně zněl dvojjazyčný společný česko-francouzský zpěv. Obdarování na duchu i čokoládami od afrických členů sboru jsme se vrátili do Centra pro zavazadla. K nim jsme od basilejských přátel dostali mnoho pozdravů pro známé v Brně.

Dvanáctihodinová cesta domů byla únavná, obzvláště pro obětavé řidiče, které neměl kdo vystřídat. Na sever po proudu Rýna, pak na východ, v Brně jsme byli kolem půlnoci, uondaní a nadšení.

Jit.

bylo

Ekumenická bohoslužba

Služby Boží s vysluhováním Večeře Páně jsme společně slavili v neděli 24. září 2006 v Husově sboru ČČSH na Botanické ulici v Brně. Zahájila je místní farářka ČČSH sestra Květa Bezdíčková, modlitbu vedl bratr Rostislav Toman ze Starokatolické církve a člen Církve bratrské četl oddíl z 1. Korintským 4, 5-8. Děti odešly do nedělní školy k baptistům na Smetanovu ulici.

Kázáním na text z 2. Korintským, 7 posloužil bratr Pavel Coufal z Bratrské jednoty baptistů: „Ten poklad máme v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že ta nesmírná moc je Boží a není z nás.“ Zpovědní modlitby vedl bratr farář Jiří Gruber z prvního sboru Českobratrské církve evangelické a my jsme se všichni připojili Apoštolským vyznáním. Po zpívané modlitbě Páně jsme se pozdravili a přáli si navzájem pokoj od Boha. Následovalo vysluhování Večeře Páně, pozdrav brněnského děkana římskokatolické církve Václava Slouka, představila se Slezská diakonie a ohlásila sbírku. Po ohlášení místní farářky sestry Květy Bezdíčkové následovaly přímluvné modlitby; jako posláni četl z kázání na hoře (Matouš 5, 13-16) bratr baptista a sestra farářka Bezdíčková vyprošovala pro nás všechny požehnání. Společně zpěvy podle různých zpěvníků doprovázel na varhany bratr Zdeněk Havlík z ČČSH.

Takže to bylo pěkné brněnské shromáždění, naplněné dobrou vůlí a vzájemným přáním pokoje, který není z lidí. Ale přece mne napadly dvě kritické, ba skeptické myšlenky. Nejprve jsem si vzpomněl na slova pozoruhodného duchovního římskokatolické církve a tajně vysvěceného biskupa Stanislava Krátkého na začátku společných dětských shromáždění v Prosetíně a Kunštátě. Řekl asi toto: „Společná shromáždění a společná služba nespočívá v tom, že evangelíci sleví ze svého evangelictví a katolíci ze svého katolictví, ale jedni i druhí půjdou do hloubky v tom, co jim bylo dáno. A sejdeme se pod křížem našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“

Brněnské shromáždění však bylo letos po této stránce utlumené – všichni dbali na to, aby se nedotkli těch druhých, aby bylo jasné, v čem jsme „zajedno“. A nezdůrazňovali svá „specifika“, ale spíše je tlumili. Líbilo se mi na jiných ekumenických shromážděních, že jednotlivé denominace, jak jsme říkali, vystoupily právě se svým specifíkem, se svými písněmi, se svými důrazy, například na řádné vysluhování svátostí nebo na výrazné rozhodnutí a osobní vyznání víry, s důrazem na liturgické formy atd.

Druhá věc je pro mne označení společných akcí. Na rozmnožených písních s notami a pořadem, jak nám byly rozdány, bylo pěkně uvedeno: Ekumenické bohoslužby. Ale na letáčku s vynalézavou kresbou hliněné nádoby (džbán) s milými dojatými tvářemi všech křesťanů stálo: Ekumenická bohoslužba. Místo pomnožného služby Boží nebo bohoslužby tento singulár navozuje myšlenku, že my lidé z různých církví sloužíme Bohu. Kdežto výraz služby Boží vyznává, že Bůh slouží nám. A výraz bohoslužby je neutrální a každý si jej může naplnit svým obsahem.

Buď jak buď, byl to opět nový počátek společné služby a společných proseb o pokoj v Brně. Jen houšť, bych řekl „po husitsku“.

Jan Šimsa

společenská kronika

Brno I

1.11. Tomáš Baxant	82 let
2.11. Marie Bednářová	88 let
2.11. Zdenka Marková	93 let
2.11. Radim Šedivý	30 let
3.11. Vlastimila Kejdušová	83 let
4.11. Světlana Vacušková	50 let
5.11. Věra Gajdošíková	60 let
7.11. Milan Jonák	30 let
7.11. Milada Luklová	84 let
8.11. Jaroslava Syptáková	60 let
9.11. Marie Šimová	93 let
10.11. Otilie Janková	82 let
13.11. Hana Horálková	40 let
14.11. Milan Ptáček	85 let
18.11. Miloslav Kužela	80 let
19.11. Emílie Šuláková	75 let
25.11. Natalie Malingerová	81 let
25.11. Pavlína Maršálková	30 let
25.11. Jarmila Tvrzníková	60 let
29.11. Jitka Šuterová	82 let
30.11. Milada Kelblová	84 let

Listopadovým jubilantům přejeme radost a pokoj do srdcí od samotného Pána Boha

Pokřtěni byli (rok narození):

8.10. Prokop Hanousek, 2006

Oddáni byli:

16.9. Jiří Glozar a Markéta Řezáčová
23.9. Tomáš Zimek a Blanka Filoušová
8.10. Roman Suchý a Ilona Lukešová
8.10. Miloslav Šimek a Danuše Šulcová

Rozloučili jsme se:

26.9. Jan Matýšek, Šaratice, nar. 1931
29.9. Zdenka Kracíková, nar. 1941

Brno II

9.11. Vratislav Mika	76 let
10.11. Hilda Fojtlová	86 let
10.11. Jiřina Folwarczná	79 let
11.11. Libuše Pokorná	81 let
11.11. Blahoslav Váňa	81 let
11.11. Miroslav Břenek	76 let
11.11. Vlastimila Petráňová	86 let
15.11. Miloslav Koutný	82 let
17.11. Ivan Fleischer	81 let
17.11. Věra Skřepská	85 let
19.11. Milada Wurmová	84 let
20.11. Blanka Matyášová	83 let
21.11. Bohuslava Krystíková	86 let
26.11. Miloslav Petráček	81 let
27. 11. Jan Kružík	79 let

heslo měsíce

podle hesel Jednoty bratrské listopad

Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“
Zjevení 21,5

Rozloučili jsme se:

9.10. Aleš Socha, nar. 1927

bude

Přes hranice jazyka a konfese

má vést setkání při službách Božích v Blahoslavově domě v neděli 5. listopadu. Mezi hosty z Vídně, na něž se těšíme, bude i farářka v městském evangelickém kostele ve Vídni, Dr. Ines Knoll. Povede naše služby Boží, bude pro naše shromáždění kázat a podílet se na slavení sv. večeře Páně a spolu s ostatními hosty se setká se společenstvím sboru po službách Božích v Losově sále. Zveme vás.

Listopadové hudební nešpory v ČK - 5. 11. v 19.30

První listopadovou neděli večer zazní v Červeném kostele skladby Orlanda di Lasso, J. Handla-Galla, A. Banchieriho, Ant. Dvořáka, P. Křížkovského,

L. Janáčka a několik spirituálů v podání mužského vokálního kvarteta QVOX . Kázat bude sestra Olga Tydlitátová. Výtěžek dobrovolného vstupného, zdvojnásobený nadací Divoké husy, pomůže občanskému sdružení Naděje v Brně.

Hudební nešpor v Blahoslavově domě – 12.11. v 18.00

Srdečně Vás zveme na hudební nešpor do Blahoslavova domu, na Lidické 79, který se koná 12. listopadu v 18 hodin.

Da Capo Ensemble s uměleckým vedoucím Martinem Kotulanem a varhaníkem Tomášem Ibrmajerem zahrají skladby J.H. Galluse, G.P. da Palestriny, M. Francka a C. Monteverdiho. Nešporní kázání: Jaroslav Vítek. Vystoupení je ve prospěch Diakonie ČCE v Brně.

Prosincové hudební nešpory v ČK – 3.12. v 19.30

Účinkují: Musica animata - smíšený pěvecký sbor a Malý smyčcový orchestr ZUŠ Třebíč. Program: G. P. da Palestrina, C. Monteverdi, J. Pachelbel, L. van Beethoven, P. Eben, A. Vivaldi, G. F. Händel, spirituály. Biblické zamyšlení: Jiří Gruber. Výtěžek dobrovolného vstupného bude věnován středisku Diakonie v Brně.

Desert – neděle 12.11. v 18.00, Rooseveltova 11

Bohoslužby BEZOHLEDNOST SVINSKÁ . Uvádí a evangelium zvěstuje Štěpán Hájek, zpívá a promlouvá Sváta Karásek, jako host vystoupí Vladimír Hauser

Seminář pro učitele Nedělních škol

Synodní rada pořádá tuto každoroční akci tentokrát ve sboru Brno I na Opletalově 6 v sobotu 4. listopadu od 9 do 15 hodin. Teologický úvod do knihy Skutků bude mít bratr dr. Jiří Mrázek a katechetický úvod bratr farář Tomáš Trusina. Odpoledne budou jednotlivé dílny (předškolní a školní děti, dramatický a výtvarný kroužek a desková hra). Současně bude možné získat řadu pomůcek pro práci s dětmi.

knih

Netušená radost

Pod tímto názvem vydalo Karmelitánské nakladatelství útlu knížku, v níž se bratr Roger Schütz, zakladatel ekumenické řeholní komunity v Taizé, vrací k několika událostem svého života. Ve Francii kniha vyšla jen několik týdnů před jeho násilnou smrtí v srpnu 2005. Bratr Roger vzpomíná ve své knize na svoje dětství, na založení komunity v Taizé, na své cesty za chudými na různých místech na světě, a vypráví o svých kontaktech s křesťany z východní Evropy před pádem železné opony. V roce 1940 se bratr Roger uzdravil z těžké plicní tuberkulózy a veden touhou po jednotě křesťanů se vydal z rodného Švýcarska do okupované Francie, aby zde našel místo pro řeholní komunitu. Tu dnes tvoří na sto bratří z třiceti zemí – evangelíků, katolíků i pravoslavných. Po celý rok zde přijímají tisíce mladých lidí z celého světa, kteří přijíždějí hledat nebo chválit a velebit Boha. Hlavním poselstvím, které nám bratr Roger ve své knize předává, je ujištění, že Bůh chce, abychom byli šťastni. A štěstí spočívá v prostém životě, který nebudeme žít sami pro sebe, ale otevřeme jej druhým a Bohu. Těchto několik citátů vystihuje poselství, které nám bratr Roger zanechal:

„K tomu, aby život mohl být krásný, není nutné mít výjimečné schopnosti nebo velké dovednosti: štěstí spočívá v sebedarování. Lidský život může být šťastný, dokážeme-li směřovat k jednoduchosti, k prostotě srdce i celého života. Jestliže je jednoduchost úzce spojena s dobrotou srdce, může člověk kolem sebe vytvářet prostor naděje.

Náš život dostává smysl, je-li živou odpovědí na Boží volání. Jak ale Boží volání poznat? Mnozí si kladou otázku: ‚Co ode mne Bůh očekává?‘ Ve vnitřním tichu může zaznít tato odpověď: ‚Měj odvahu dát svůj život pro druhé. V tom najdeš smysl svého života.‘ Bůh očekává, že budeme odleskem jeho přítomnosti, že poneseeme jeho evangelium.

Když váhání či pochybnosti našeho nitra zaženou Boží radost v nás, nezneklidňujme se! Velmi často je to pouze malá víra, nic víc.

Když k nám začnou promlouvat naše temnoty, mohou v nás vyvolat až závat. Dokážeme tato období vyprahllosti překonat? Takřka z ničeho může vykvést pouštní květ, netušená radost.

Proudí-li v nás radost načerpaná z evangelia, přináší dech života. Tuto radost nevytváříme my, je to dar Ducha svatého. Bez ustání ji oživuje důvěryplný pohled, jímž Bůh hledí na naše životy.

Dobrota srdce není ani zdaleka naivní, předpokládá naopak bdělost. Může vést k přijetí rizik, neponechává místo pro pohrdání druhým člověkem.

Filosof Paul Ricoeur při návštěvě Taizé řekl: ‚Dobrota sahá hlouběji než nejhlubší zlo. Ať je zlo seberadikálnější, není tak hluboké jako dobrota.‘

Ano, Bůh nám dává jít životem s jiskřičkou dobroty v hloubi duše, a tato jiskřička jen čeká, až se z ní stane plamen.“

Hana Dvořáková

ze sboru Brno-Husovice

Bohoslužby s kapelou a hostem

Desert – libozvučné, češtině cizí slovo – když si pomohu anglicko-českým slovníkem, tak „desert“ znamená poušť, pouštní, dezertovat, pustina, opustit, zběhnout, neobydlený, zásluha, zanechat, zasloužilost, vynikající vlastnosti – pokud vás napadla slova moučník, zákusek či zmrzlina po jídle včetně ovoce, tak vězte, že musíte přidat ještě jedno „s“ (dessert).

Desert s jedním či s dvěma „s“ je tedy slovem, které v sobě snoubí pustinu i vynikající vlastnosti, dezertéra i zasloužilého bojovníka, poušť i sladounký zákusek – jak typické pro dnešní dobu, jak typické pro nás, jak typické pro jsoucno všeobecné!

Co se stane, když na poušť zaprší? Autor článku na poušti nikdy nebyl, takže čerpá jen z literatury – prý se poušť pokryje nádhernými květy. A je-li v poušti pramen vody? Pak vznikne oáza.

Je-li brněnský klub Desert na Rooseveltově ulici oázou, ponechme na posouzení návštěvníků, jisté je, že donedávna byl přinejmenším pouští duchovní, do které však padl vlahý déšť Boží přítomnosti zprostředkovaný odvážným farářem Štěpánem Hájkem, který od září zahájil pravidelné bohoslužby s kapelou a hostem, čímž do tohoto Desertu přidal ten pravý dezert.

A na to, že to byla premiéra, bylo překvapivě plno – v čele husovická mládež jako jeden muž (a žena), půl staršovstva včetně kurátora sboru a návštěvníci domáci i přespolní – modlitba, čtení z Písma (Lk 6,26-38), kázání (Já jsem ta cesta, pravda i život) i neotřelá hudební produkce písničkáře Karla Vepřeka s flétnistou Pavlem – doplněno třešinkou (dezertním ovocem) v podobě herečky Gabriely Štefanové-Ježkové, která nejen rozmlouvala s fousatým farářem, ale četla i ze své oblíbené knihy Forresta Cartera: Škola malého stromu.

Nutno rovněž podotknout, že číšníci se obětavě plížili pod stoly a jakýmsi zázrakem dokázali zajistit, že nikdo z přítomných netrpěl žízní a nestal se tak během návštěvy desertu vysušenou obětí, nebo snad během bohoslužeb dezertoval. Zajímavá je taky přímá úměrnost: čím víc toho při bohoslužbách vypijeme (mají i Kofolu – pozn. autora), tím větší je šance, že nebudeme muset tento klub opustit.

Chcete-li tedy vidět a slyšet Štěpána kázat v této oáze dezertů, nezapomeňte, že můžete přijít každou druhou neděli v měsíci v šest večer, a pokud vás spíš zajímají hosté, tak vězte, že v listopadu zde naleznete Svátku Karáska a Láryho Hausera, a vzhledem k vynikajícím vlastnostem těchto osobností si ani netroufám předpovídat, kdo se tu objeví v prosinci.

Takže už jen zbývá si přát, aby náš desertní (zasloužilý) farář vydržel, aby z Desertu brzy nedezertoval (nezběhl) a aby co nejdéle tamní pustinu (desert) svým duchovním dezertem oblažoval.

Michal Hadač

pro mládež

Co je na křesťanské víře těžké a co se mi na ní líbí (II)

Asi úplně každý člověk v něco věří.... Třeba na UFO, v Buddhu, v mimozemšťany, nebo třeba jen v nějaké to neurčité nadpřirozeno. Proč se mi tedy nejvíce líbí zrovna křesťanství a proč zrovna já v něj věřím? Tak tuto otázku jsem si pokládala přibližně před rokem stále dokola. Proč zrovna já mám věřit zrovna v křesťanství??? U křesťanství je hodně věcí stejných jak u ostatních náboženství. Taky se řídíme určitými pravidly třeba jako muslimové, věříme v posmrtný život jako Egypťané a s židy máme dokonce společný Starý zákon... Jenže v křesťanství se vyskytuje to, co jen v málokterém jiném náboženství. Snad už ani další takové náboženství není, ale to nechci tak jednoznačně tvrdit, protože náboženství je po celém světě nepřeberné množství a já nikdy nebudu tak dokonalá, abych znala všechny. V křesťanství se objevila smrt Ježíše Krista za nás za všechny na kříži. Málokdo se sám dokáže takto obětovat pro ostatní. Stát se středem všech pomluv od lidí, za které se má nechat zabít. Kdo to dokáže? Jen člověk, který je schopen nesmírné lásky. Na prvním místě k Bohu, na druhém k lidem a až na třetím mít rád sebe sama. Právě na tom podle mě je křesťanství založeno. Na obrovské a nezištné lásce, a to se mi taky na něm ze všeho nejvíce líbí. Rozdávajme lásku všude okolo nás.

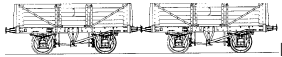

Co mi na křesťanské víře připadá těžké? Teď asi vše budu brát z pohledu velmi mladého a ještě nezkušeného člověka. Někdo o něco starší by se asi na to díval trochu jinak. Proč si myslíte, že tak málo mladých lidí chodí na bohoslužby? Protože je to nebaví. Víím, člověk se nechodí do kostela bavit, ale chodí za Bohem. Jenže co takoví lidé, kteří váhají? Není škoda, že je odradí zrovna jen toto? Vždyť ono je tak těžké věřit v něco, co si nemůžeme osahat. A není potom škoda, že když někdo začne uvažovat o víře, tak ho odradí zrovna jen ta zastaralost bohoslužby? Věřím, že mnozí z vás namítnou, že pravý křesťan o své víře nepochybuje a že bohoslužby tak vypadají, protože jsou určitou tradicí. Ale vy jste nikdy o víře nepochybovali? Já tedy ano. Ve chvíli, kdy se vám všichni smějí, že oni můžou jít v neděli dopoledne na koupaliště a jen vy musíte na ty nudné zastaralé bohoslužby... Myslíte, že to takového dospívajícího člověka neodradí? Není to škoda? Podle mě tedy ano. Taky bych mnohem radši chodila na bohoslužby, kde se zpívá třeba s kytarou... Ale tento problém je asi vyloženě o názoru... Pro někoho je důležitá tradice a ta velice pevná víra a pro někoho kvantita příchodích mladých lidí a třeba jen u některých z nich to pravé pochopení ceny věty: Já věřím v Boha.

Marijánka

dětský koutek

Milé děti, tak jako děti v úterním klubu vyjely vlakem za poznáním, tak i Vás zvu na tuto úžasnou cestu.

Už vyjíždí Boží, je slyšet stále blíž

A rachot jeho nese se již.

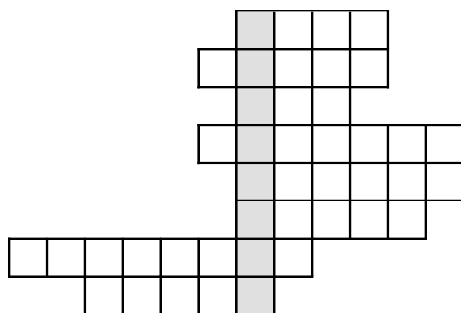
Nuže dál, vstupte milé dál,

vstupte milé dál, milé,
zde každý místo své má.

První zastávka je na „zahradě“ - Víte, že Bůh je jako zahradník?

Tak jako na Bohu záleží, jestli vzejde to či ono semínko, tak Bůh dává zrození každému miminku. Stará se o nás, zalévá nás. Když rosteme v jeho péči, má z nás radost, ale když rosteme, jak se nám zachce, tak nás „prořezává“. Dobře nás zalévá a nakonec se moc raduje.

Kde se o Bohu jako „zahradníkovi“ píše v Bibli, najdete v tajence naší křížovky. Vyluštíš ji? Text najdete v kapitole 2, verši 21.

přijde po zimě
Boží Syn
12 měsíců
1. kniha SZ
kdo donesl desky desatera z hory Sinaj
jméno muže, kterého spolkla velryba
poslední kniha SZ
následující kniha v Bibli po knize Daniel

Vyhrať omalovánky!

Vyhlašuji soutěž o velkou knihu omalovánek!

Pošlete nám zajímavé výroky Vašich dětí (nebo své vlastní). Nejlepší zveřejníme a odměníme. Texty prosím pošlete do konce tohoto roku na emailovou adresu: katka.cahlíkova@centrum.cz nebo mi daný text předejte osobně.

Katka Cahlíková

ze staršovstva

Brno I

Na říjnové schůzi jsme s uspokojením hodnotili několik zářijových akcí. Především to byla vydařená slavnost v Rychmanově, která se od té před sto lety lišila hlavně ekumenickou účastí a společným zpěvem na hřbitově. Dobře připravená byla i ekumenická bohoslužba v kostele na Botanické. Krásný a zajímavý program nám připravili v Basileji, kam se koncem září vydalo auty 17 členů našeho sboru. Bez většího zájmu našeho sboru však proběhla ordinace někdejšího presbytera našeho sboru Martina Grombiřika. Malá delegace staršovstva se chystá zúčastnit se jeho instalace v Bukovce. Dále byl schválen plán bohoslužeb do konce roku a zajištění celocírkevní akce – setkání učitelů nedělních škol, které proběhne v našem sborovém domě na Opletalově. Bratr farář podal informaci o přípravě ekumenických setkání v lednu a zahájení kurzů Alfa. Bylo rozhodnuto o opětovné instalaci žaluzií do sborového sálu, ale nepodařilo se nám dohodnout na vhodném typu nových židlí. Pro svatebčany v ČK jsou již hotové dvě krásné sedačky, které byly součástí návrhu nového stolu Páně. Bylo schváleno zhotovení praktikáblů pro hudební nešpory v ČK. Pokračuje stěhování sborového archivu do sakristie ČK, kde je větší sucho než ve sklepě na Opletalově. Dva sbory ze seniorátu nás požádaly o finanční výpomoc – rozhodnuto bude na příští schůzi. Staršovstvo se vyjádřilo ke změnám církevního zřízení a připravilo dva návrhy na konvent.

Jiří Gruber

Brno II

Poměrně podrobně se staršovstvo zabývalo hospodářskými záležitostmi sboru. Nejprve bylo seznámeno s dobrou zprávou, že výše darů na rekonstrukci střechy již pokryla náklady. Dále jsme byli seznámeni s průběhem výměny oken v nájemním domě – celá akce probíhá s malými komplikacemi dle harmonogramu. Další potřebných kroků k řádné údržbě budov nás však ještě čeká dost a dost (malování v Blahoslavově domě, další okna, fasáda). Zvažovalo se rovněž, jak dále postupovat s využíváním nájemních bytů a s výší nájemného. Přišel na řadu také vleklý problém – prostor pro pěvecký sbor (případně s využitelnými stupínky) při službách Božích v Blahoslavově domě. Doufáme, že bratří, kteří jsou v tomto problému dobrovolně angažováni, jsou již blízko nějakému řešení. - Byli jsme informováni o hledání peněz na cestách mezi naším sborem a KSR (příspěvky pro PF a splátky JTD) – většina zúčastněných již ke stávajícímu datu odsouhlasila, že dohledávané částky jsme řádně splatili a odvedli (alespoň k něčemu je náš archiv pečlivě vedených účtů dobrý – dík patří našemu dřívějšímu účetnímu ing. Popelářovi).

Staršovstvo vyslechlo dobrou zprávu o účasti několika členů sboru na společné (prodloužené) biblické hodině ve farnosti a.v. Wien – Innere Stadt a o společném nedělním programu včetně služeb Božích. Rámcově odsouhlasilo přípravu na návštěvu bratří a sester z Vídně, včetně kazatelské služby, která se má konat 5. 11. 2006. Souhlasilo dále s účastí bratra faráře Malého na kazatelském soustředění v Kolíně a s účastí členů pěveckého sboru na soustředění dirigentů.

Staršovstvo se zájmem očekává, jak bude nově ustaveno kuratorium Blažkova. Na základě informací z představenstva střediska Diakonie ČCE v Brně a jeho žádosti o dar k pokrytí části nákladů spojených s nezbytným školením se rozhodlo tento dar poskytnout v celé potřebné výši. Jaroslav Kučera

modlitba

Modlitba jedné smrtelně nemocné

Naše těla jsou pochroumaná a náš duch je zraněný.
Přesto však musíme začít znovu- sebrat trosky dávných
snů

z rozvalin našeho života.

Nemáme budoucnost, schází nám jistota.

Obracíme se v této chvíli na Tebe, náš Bože- vždyť nic není
zcela jisté,

nic není zcela nedotknutelné.

Jedinou výjimkou jsi ty, ale často Tě tak neumíme vnímat.

Nenávidíme Tě a zároveň Tě milujeme a náš hněv je silný jako naše bolest.

Náš smutek je hluboký jako moře, naše očekávání velké jako hory.

Nežádali jsme, Bože, abys nám náš díl zázračně ulehčil.

Netušili jsme však, že to bude tak ukrutně těžké

a tak dlouhé a že při tom budeme tak sami.

Proto Tě, Bože, prosíme, abys neztrácel víru v nás

a my víru v Tebe.

Drž nás za ruce, když pláčeme,

dávej nám sílu, abychom dokázali pokračovat.

Ukazuj nám naši cestu. Obnov nás.

Z knihy Pera-Weinerta: Nemocným na blízku, Vyšehrad 1991
Vybrala Regina Slámová

obrázek na obálce: Miroslav Rada, kresba ze zpěvníku *Bud' Tobě sláva*

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory
Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři:
Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková,
Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila
Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno
pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého
čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>